

Sygn. akt II Ka 273/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale A. W. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2019r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art.13§1k.k. w zw. z art.286§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 28 maja 2019r. sygn. akt II K 265/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 450zł za to postępowanie.

Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 273/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2019r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 265/18 oskarżonego **M. G.** uznał za winnego tego, że w dniu 4 marca 2015 roku

w K. w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą usiłował doprowadzić L. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6650 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do okoliczności zdarzenia drogowego z dnia 2 marca 2015 roku, do którego miało dojść w K. w obrębie skrzyżowania ulic (...)

i K. przy udziale samochodu marki J. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez D. C. i samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. G. oraz zakresu powstałej szkody, co miało spowodować wypłatę nienależnego odszkodowania za szkodę komunikacyjną związaną z przedmiotowym zdarzeniem drogowym, czym działano na szkodę (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. przy ul. (...), tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych w wysokości po 30 złotych każda z nich.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe,

w tym opłatę w kwocie 450 złotych

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości. Obrońca orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów – zwłaszcza w zakresie zeznań biegłego T. G. i wyjaśnień oskarżonego – przejawiającą się w przyjęciu, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu, podczas gdy z zebranego w sprawie i wszechstronnie ocenionego przez Sąd materiału dowodowego nie wynika w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się tego czynu, a wręcz przeciwnie materiał dowodowy i liczne wątpliwości (które to zostały przez Sąd I instancji rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego – zwłaszcza w zakresie oświadczeń oskarżonego i D. C. złożonych na etapie postępowania likwidacyjnego szkody) wskazują, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W oparciu o powyższy zarzut, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu i zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obrońca oskarżonego w głównej mierze kwestionuje trafność ustaleń faktycznych i ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji, a w konsekwencji i sprawstwo oskarżonego M. G.. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że zarzuty te są chybione i stanowią typową polemikę skarżącego z prawidłowymi ustaleniami dokonanyymi przez Sąd orzekający.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji, Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonym przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu I instancji. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i Sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.). (vide: wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 roku, publ. OSNKW 1991/9/41).

Kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, tak więc nie ma podstaw do dyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego uznać należy, iż całkowicie niezasadny jest zarzut skarżącego, dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k.

Sąd orzekający dokonał prawidłowej oceny w zakresie wyjaśnień oskarżonego M. G., odmawiając im przymiotu wiarygodności. Wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z opinią biegłego P. Ż., jak również z opinią biegłego T. G.. Z opinii tych bezspornie wynika, iż uszkodzenia pojazdów uczestniczących w przedmiotowym zdarzeniu nie mogły powstać w okolicznościach wskazywanych przez oskarżonego tj. w wyniku zdarzenia drogowego. Dotyczy to przykładowo uszkodzeń prawego boku nadwozia samochodu J. (...) czy tylnej części nadwozia samochodu O. (...), bowiem uszkodzenia obu pojazdów ze sobą nie korelują. Treść wyjaśnień oskarżonego nie znalazła potwierdzenia w śladach otarć powłoki lakierniczej, na przedniej części samochodu J., jak również w pozostałym rzetelnym opisie i analizie mechanicznych uszkodzeń obu pojazdów. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają również w sprzeczności z zeznaniami D. C., bowiem w sposób odmienny i nie dający się pogodzić wskazał charakter zderzeń pojazdów.

Niezasadny jest również zarzut obrońcy w zakresie nieprawidłowej oceny przez Sąd I instancji zeznań biegłego T. G., złożonych na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019r. Sąd I instancji słusznie ocenił zeznania biegłego jako fachowe, rzetelne i logicznie uzupełniające treść sporządzonej przez niego opinii, która nie była kwestionowana przez strony. Jednocześnie należy zauważyć, że pytania obrońcy zadawane biegłemu na rozprawie w większości miały na celu doprowadzić do czynienia założeń w zakresie alternatywnej wersji zdarzenia, co również słusznie zauważył Sąd I instancji wskazując, iż pytania te wiązały się z koniecznością stawiania przez biegłego hipotetycznych tez.

Jednocześnie Sąd odwoławczy wskazuje, iż ocena obrońcy, dotycząca zachowania biegłego P. Ż. na rozprawie w dniu 27 listopada 2018r. pozostaje bez związku dla stanu faktycznego niniejszej sprawy. Sąd odwoławczy wskazuje, iż nad przebiegiem rozprawy czuwa sędzia przewodniczący, który nie widział podstaw, by kwestionować bezstronność biegłego, a obrońca również nie złożył formalnego wniosku o powołanie innego biegłego.

Ponadto nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, iż sprawstwo oraz wina została przypisana oskarżonemu w głównej mierze w oparciu o oświadczenia D. C., złożone na etapie postępowania likwidacyjnego, bowiem oświadczenia te były jedynie jednym z dowodów, znajdujących się w zgromadzonym materiale dowodowym, które Sąd wziął pod rozwagę w przedmiotowej sprawie.

W opinii Sądu odwoławczego nie budzi wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym, tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Postępowanie dowodowe pozwoliło bezspornie ustalić, że do zdarzenia drogowego opisywanego w toku postępowania odszkodowawczego nie doszło, a zachowanie oskarżonego miało na celu jedynie próbę wyłudzenia nienależnego odszkodowania.

Wobec powyższego, w oparciu o całość materiału dowodowego, zgromadzonego w toku postępowania sprawstwo oskarżonego M. G. nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego.

Kierunek apelacji obligował również Sąd odwoławczy do dokonania kontroli w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, jednakże w tym zakresie również Sąd odwoławczy nie stwierdził żadnych uchybień.

Uznając winę oskarżonego, Sąd orzekający rozważył wszystkie okoliczności, mające wpływ na wymiar kary. Kara grzywny w wysokości 150 stawek dziennych

w wysokości po 30 złotych wymierzona oskarżonemu M. G. jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy, uwzględnia stopień winy oskarżonego, spełni swoje cele wychowawcze i kompensacyjne, jak również uwzględnia możliwości majątkowe oskarżonego oraz stanowić będzie odczuwalną sankcję o charakterze finansowym.

W ocenie Sądu odwoławczego, kara orzeczona przez Sąd I instancji spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł w pkt II wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.

o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych (ryczałt za doręczenia i dane o karalności) oraz wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 450 złotych. Agata Wilczewska